

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo — Portugalia) — Varzim Sol — Turismo, Jogo e Animação, SA przeciwko Fazenda Pública

(Sprawa C-25/11) ⁽¹⁾

(Podatki — Szósta dyrektywa VAT — Odliczenie podatku naliczonego — Artykuł 17 ust. 2 i 5 oraz art. 19 — „Subwencje” wykorzystywane na zakup towarów i usług — Ograniczenie prawa do odliczenia)

(2012/C 98/11)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Varzim Sol — Turismo, Jogo e Animação, SA

Strona pozwana: Fazenda Pública

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supremo Tribunal Administrativo — Wykładnia art. 17 ust. 2 i 5 oraz art. 19 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Odliczenie podatku naliczonego — Ograniczenia prawa do odliczenia

Sentencja

Artykuł 17 ust. 2 i 5 oraz art. 19 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku powinny być interpretowane w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie, w sytuacji, gdy upoważnia ono podatników mieszanych do dokonania odliczenia przewidzianego w tych przepisach według metody przeznaczenia wszystkich lub części towarów i usług, obliczało kwotę odliczenia w sektorach, w których podatnicy ci dokonują jedynie czynności opodatkowanych, poprzez włączenie nieopodatkowanych „subwencji” do mianownika ułamka służącego obliczeniu proporcjonalnej części odliczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Warna — Bułgaria) — Eon Aset Menidjunt LTD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzawane i uprawlenie na izpylnenieto” — Warna pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

(Sprawa C-118/11) ⁽¹⁾

(Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 168 i 176 — Prawo do odliczenia — Warunki dotyczące wykorzystywania towarów i usług na potrzeby transakcji opodatkowanych — Powstanie prawa do odliczenia — Umowa najmu pojazdu samochodowego — Umowa leasingu — Pojazd wykorzystywany przez pracodawcę do nieodpłatnego transportu pracownika pomiędzy jego miejscem zamieszkania a miejscem pracy)

(2012/C 98/12)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad — Warna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Eon Aset Menidjunt OOD

Strona pozwana: Direktor na Direkcija „Obzawane i uprawlenie na izpylnenieto” — Warna pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administrativen sad — Warna — Wykładnia art. 168, 173 i 176 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Ograniczenia prawa do odliczenia podatku VAT — Przepisy krajowe przewidujące jako bezwzględny warunek uznania prawa do odliczenia podatku VAT wykorzystywanie towarów i usług na potrzeby samodzielnej działalności gospodarczej i nieprzewidujące mechanizmu korygującego na wypadek zaistnienia sytuacji, w których towary i usługi nie są początkowo uwzględniane w wielkości obrotu, lecz po ich nabyciu wykorzystywane są do realizacji dostaw podlegających opodatkowaniu

Sentencja

1) Wykładni art. 168 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy dokonywać w ten sposób, że:

— wynajmowany pojazd samochodowy należy uważać za wykorzystywany na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika, jeżeli istnieje bezpośredni i ścisły związek pomiędzy wykorzystywaniem tego pojazdu i działalnością gospodarczą podatnika, oraz że moment, w którym powstaje prawo do odliczenia i w którym należy brać pod uwagę istnienie takiego związku, następuje z upływem okresu, którego dotyczy każda z płatności;

— pojazd samochodowy wynajmowany na podstawie umowy leasingu i zakwalifikowany jako dobro inwestycyjne należy uważać za wykorzystywany na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika, jeżeli podatnik działający w takim charakterze nabywa ten towar i zalicza go w całości do majątku swego przedsiębiorstwa, przy czym naliczony podatek od wartości dodanej zostaje odliczony w całości i bezpośrednio, a każde wykorzystanie rzeczzonego dobra do celów prywatnych podatnika lub jego pracowników lub do celów niezwiązanych z działalnością jego przedsiębiorstwa uważa się za świadczenie usług dokonane odpłatnie.

- 2) Artykuły 168 i 176 dyrektywy 2006/112 nie stoją na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które przewiduje wyłączenie prawa do odliczenia w odniesieniu do towarów i usług przeznaczonych do celów nieodpłatnych dostaw albo do celów działalności niezwiązanej z działalnością gospodarczą podatnika, pod warunkiem, że towary kwalifikowane jako dobra inwestycyjne nie są zaliczane do majątku przedsiębiorstwa.

(¹) Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg — Niemcy) — Jürgen Blödel-Pawlik przeciwko HanseMerker Reiseversicherung AG

(Sprawa C-134/11) (¹)

(Dyrektywa 90/314/EWG — Zorganizowane podróże, wakacje i wycieczki — Artykuł 7 — Ochrona przed ryzykiem niewypłacalności lub upadłości organizatora — Zakres stosowania — Niewypłacalność organizatora spowodowana mającym znamiona oszustwa wykorzystaniem środków zebranych od konsumentów)

(2012/C 98/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jürgen Blödel-Pawlik

Strona pozwana: HanseMerker Reiseversicherung AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Hamburg — Wykładnia art. 7 dyrektywy Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz.U. L 158, s. 59) — Ochrona przed niewypłacalnością lub upadłością organizatora — Niewypłacalność organizatora spowodowana mającym znamiona oszustwa wykorzystaniem środków zebranych od konsumentów — Możliwość zastosowania dyrektywy 90/314/EWG

Sentencja

Wykładni art. 7 dyrektywy Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek

należy dokonywać w taki sposób, że ma on zastosowanie w sytuacji, w której niewypłacalność organizatora podróży jest spowodowana jego mającym znamiona oszustwa zachowaniem.

(¹) Dz.U. C 179 z 18.6.2011.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I (Niemcy) w dniu 9 grudnia 2011 r. — Karl Berger przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-636/11)

(2012/C 98/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht München I

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Karl Berger

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (¹) sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego możliwe jest poinformowanie opinii publicznej ze wskazaniem nazwy środka spożywczego lub paszy i producenta żywności lub paszy, w którego imieniu lub pod którego firmą żywność lub pasza były produkowane lub obrabiane bądź zostały wprowadzone na rynek, jeżeli środek spożywczy nieszkodliwy dla zdrowia, ale nienadający się do spożycia, w szczególności wzbudzający wstręt, jest wprowadzany lub został wprowadzony do obrotu w znacznych ilościach lub jeżeli taki środek spożywczy ze względu na swoje właściwości został wprowadzony na rynek wprawdzie w niewielkich ilościach, ale w dłuższym okresie czasu?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie: czy na pytanie pierwsze należy udzielić odmiennej odpowiedzi, jeżeli sytuacja ma miejsce przed 1 stycznia 2007 r., aczkolwiek prawo krajowe zostało już dostosowane do ww. rozporządzenia?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności; Dz.U. L 31, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 3 stycznia 2012 r. — Trianon Productie BV przeciwko Revillon Chocolatier SAS

(Sprawa C-2/12)

(2012/C 98/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden